

Sygn. akt VIII C 3272/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko I. S.

o zapłatę 10.171,52 zł

- zasądza od pozwanego I. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 10.171,52 zł (dziesięć tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;
- zasądza od pozwanego I. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 2.545 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3272/15

## UZASADNIENIE

W dniu 12 sierpnia 2015 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu I. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 10.171,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany nie uiścił kwot wynikających z wystawionych przez usługodawcę dokumentów księgowych, zaś wierzyciel pierwotny zawarł w dniu 20 listopada 2014 roku z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, zaś w dniu 17 kwietnia 2015 roku umowę cesji wierzytelności. Na kwotę pieniężną dochodzoną pozwem składają się: należność główna z tytułu niezapłaconych faktur oraz not odsetkowych/obciążeniowych w łącznej wysokości 9.697,68 złotych, a także odsetki ustawowe naliczone od kwoty należności głównej za okres od dnia następującego po dniu wymagalności tejże do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w wysokości 473,84 zł. Pomimo wezwania strony pozwanej do zapłaty, nie uregulowała ona zadłużenia. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)**

W dniu 19 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwany podniósł, że pomiędzy stronami nie istniał jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy, który mógłby stanowić źródło żądania powoda, a treść pozwu jest dla pozwanego zupełnie niezrozumiała. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 8v-9, sprzeciw k. 10v-12, postanowienie k. 13v)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u., zaś pozwany uzupełnił braki sprzeciwu, zajmując stanowisko jak dotychczas. **(pismo procesowe k. 16 i nast., sprzeciw k. 123-126)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód, podtrzymując powództwo w całości, wskazał, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem szereg umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, tj. umowę z dnia 28 marca 2012 roku wraz z aneksem z dnia 10 stycznia 2014 roku, umowę z dnia 4 października 2010 roku wraz z dyspozycją zmiany planu taryfowego, umowę z dnia 22 grudnia 2004 roku wraz z aneksami z dnia 27 października 2006 roku, 8 listopada 2008 roku, 9 września 2010 roku, 12 maja 2012 roku i 10 stycznia 2014 roku oraz umowę z dnia 20 maja 2013 roku, przy czym dla każdej umowy przypisany był odrębny numer telefonu. Zgodnie z treścią zawartych umów pozwany zobowiązany był do terminowego regulowania należności za świadczone usługi, której to powinności jednak uchybił. W konsekwencji operator był uprawniony do żądania zwrotu przyznanej ulgi w wysokości określonej w umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, niedotrzymanie przez pozwanego warunków umowy było bowiem jednoznaczne z jej rozwiązaniem z winy abonenta. **(pismo procesowe powoda k. 130-131)**

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 136, potwierdzenie odbioru k. 134, k. 135)**

#### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Pozwany I. S. zawarł w dniu 22 grudnia 2004 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dotyczącą numeru (...), w myśl której operator zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany do uiszczania należności stosownie do postanowień umowy, przy czym wysokość abonamentu wynosiła 50 zł. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, ponadto strony ustaliły, że wysokość opłaty specjalnej za niedotrzymanie warunków umowy wynosić będzie 930 zł. Przy zawarciu umowy pozwany nabył telefon marki N. (...) za kwotę 69 zł. Na mocy aneksu z dnia 27 października 2006 roku pozwany nabył telefon marki N. (...) w cenie promocyjnej 99 zł oraz otrzymał rabat opisany w § 2 pkt 2 aneksu. Ponadto strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywać przez okres kolejnych 24 miesięcy liczony począwszy od dnia zakończenia pierwotnej umowy, tj. od dnia 22 grudnia 2006 roku. Przez ten czas pozwany zobowiązywał się w szczególności do uiszczania abonamentu w kwocie 50 zł, a także do niewypowiadania umowy. W przypadku niedotrzymania warunków umowy lub w razie rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta określonych w Regulaminie Świadczenia Usług (...), abonent zobowiązywał się do zapłaty opłaty specjalnej w kwocie 590,16 zł. Następnie, na mocy aneksu z dnia 8 listopada 2008 roku, pozwany nabył telefon marki S. (...) w cenie promocyjnej 49 zł oraz otrzymał rabat opisany w § 2 pkt 3 aneksu. Ponadto strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywać przez okres kolejnych 24 miesięcy liczony od dnia 22 grudnia 2008 roku. Przez ten czas pozwany zobowiązywał się w szczególności do uiszczania abonamentu w kwocie 75 zł, a także do niewypowiadania umowy. W przypadku niedotrzymania warunków umowy lub w razie rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta określonych w Regulaminie Świadczenia Usług (...), abonent zobowiązywał się do zapłaty roszczenia z tytułu ulgi w wysokości 750 zł przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Na mocy kolejnego aneksu, z dnia 9 września 2010 roku, pozwany nabył telefon marki L. (...) S. w cenie promocyjnej 1 zł oraz otrzymał rabat opisany w § 2 pkt 2 aneksu. Ponadto strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywać przez okres kolejnych 24 miesięcy liczony od dnia 22 grudnia 2010 roku. Przez ten czas pozwany zobowiązywał się w

szczegółności do uiszczania abonamentu w kwocie 59 zł, a także do niewypowiadania umowy. Przyznana pozwanemu w związku z zawartym aneksem ulga wyniosła 976,68 zł, a zasady jej zwrotu były tożsame, jak przy poprzednim aneksie. Następnie, na mocy aneksu z dnia 12 maja 2012 roku, pozwany nabył telefon marki (...) z rabatem w stosunku do ceny niepromocyjnej wynoszącym 89 zł oraz otrzymał rabaty/usługi opisane w § 2 pkt 3-5 aneksu. Ponadto strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywać do dnia 22 grudnia 2015 roku. Przez ten czas pozwany zobowiązywał się w szczególności do uiszczania abonamentu w kwocie 89,90 zł, a także do niewypowiadania umowy. Przyznana pozwanemu w związku z zawartym aneksem ulga wyniosła 2.964 zł, a zasady jej zwrotu były tożsame, jak przy poprzednim aneksie.

W dniu 4 października 2010 roku pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. drugą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dotyczącą numeru (...), w myśl której operator zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany do uiszczania należności stosownie do postanowień umowy, przy czym wysokość abonamentu wynosiła 59 zł. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, ponadto strony ustaliły, że wysokość przyznanej pozwanemu w związku z zawarciem umowy ulgi wyraża się kwotą 1.167 zł. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu określonego w umowie, operatorowi przysługiwało względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi w wysokości określonej w umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W dniu 18 grudnia 2012 roku, a więc już po upływie 24 miesięcy od daty podpisania umowy, pozwany złożył dyspozycję zmiany planu taryfowego, w ramach której dotychczasowa umowa z abonamentem uległa zmianie na umowę bez abonamentu.

W dniu 28 marca 2012 roku pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. trzecią umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dotyczącą numeru (...), w myśl której operator zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany do uiszczania należności stosownie do postanowień umowy, przy czym wysokość abonamentu wynosiła 79,90 zł. Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy, ponadto strony ustaliły, że wysokość przyznanej pozwanemu w związku z zawarciem umowy ulgi wyraża się kwotą 2.176 zł. Ulga ta podlegała zwrotowi na rzecz operatora na tych samych zasadach, co przy umowie z dnia 4 października 2010 roku. Na mocy aneksu z dnia 10 stycznia 2014 roku pozwany nabył telefon marki S. (...) X. Z wraz z kartą SIM w cenie promocyjnej 1 zł oraz otrzymał rabaty/usługi opisane w § 2 pkt 4-6 aneksu. Ponadto strony ustaliły, że umowa będzie obowiązywać do dnia 28 marca 2018 roku. Przez ten czas pozwany zobowiązywał się w szczególności do uiszczania abonamentu w kwocie 89,90 zł, a także do niewypowiadania umowy. Przyznana pozwanemu w związku z zawartym aneksem ulga wyniosła 5.738 zł. Ulga ta podlegała zwrotowi na rzecz operatora na zasadach określonych w umowie.

W dniu 20 marca 2013 roku pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. czwartą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dotyczącą numeru (...), w myśl której operator zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany do uiszczania należności stosownie do postanowień umowy, przy czym wysokość abonamentu wynosiła 39,90 zł. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, ponadto strony ustaliły, że wysokość przyznanej pozwanemu w związku z zawarciem umowy ulgi wyraża się kwotą 984 zł. Ulga ta podlegała zwrotowi na rzecz operatora na tych samych zasadach, co przy umowie z dnia 28 marca 2012 roku. Przy zawarciu umowy pozwany nabył telefon marki S. (...) za kwotę 5 zł.

Wszystkie umowy, o których mowa wyżej, jak również kolejne aneksy, były zawierane przez pozwanego w ramach jednego numeru konta klienta, tj. 1. (...), który został nadany pozwanemu przy podpisaniu pierwszej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 22 grudnia 2004 roku. Podpisując poszczególne umowy/aneksy I. S. każdorazowo potwierdzał, że otrzymał, zapoznał się i akceptuje dokumenty w postaci m.in. warunków umowy, Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, cennika, Regulaminu promocji.

W myśl Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, jeżeli abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym, operator miał prawo zawiesić świadczenie wszelkich usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta oraz wypowiedzieć

umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy i bez konieczności wcześniejszego uprzedzenia abonenta. **(dowód: umowa k. 52-56, k. 58-66, k. 77-78, k. 69-73, aneks k. 57, k. 74-75, k. 80-81, k. 82, k. 83, potwierdzenie odbioru aparatu telefonicznego k. 67, dyspozycja zmiany planu taryfowego k. 76, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 84-84v.)**

Operator zgodnie z zawartymi umowami świadczył na rzecz pozwanego usługi wymienione w ich treści, za które wystawił m.in. następujące dokumenty księgowe:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 sierpnia 2014 roku opiewającą na kwotę 325,64 zł z terminem płatności do dnia 9 września 2014 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 września 2014 roku opiewającą na kwotę 325,77 zł z terminem płatności do dnia 10 października 2014 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 października 2014 roku opiewającą na kwotę 321,68 zł z terminem płatności do dnia 10 listopada 2014 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 listopada 2014 roku opiewającą na kwotę 55 zł z terminem płatności do dnia 10 grudnia 2014 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 grudnia 2014 roku opiewającą na kwotę 55 zł z terminem płatności do dnia 9 stycznia 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 stycznia 2015 roku opiewającą na kwotę 55 zł z terminem płatności do dnia 9 lutego 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 lutego 2015 roku opiewającą na kwotę 55 zł z terminem płatności do dnia 12 marca 2015 roku.

Ponadto, w związku ze zwłoką w płatności należności z tytułu faktury nr (...) (termin płatności 10 lipca 2014 roku, data zaksięgowania wpłaty 8 sierpnia 2014 roku) oraz faktury nr (...) (termin płatności 11 sierpnia 2014 roku, data zaksięgowania wpłaty 16 września 2014 roku), operator wystawił dwie noty odsetkowe:

- nr (...) z dnia 26 sierpnia 2014 roku opiewającą na kwotę 3,34 zł z terminem płatności do dnia 9 września 2014 roku;
- nr 14091899028049z dnia 26 września 2014 roku opiewającą na kwotę 4,09 zł z terminem płatności do dnia 10 października 2014 roku.

Kwoty wskazane w notach odsetkowych zostały zawarte w treści faktur z sierpnia i września 2014 roku.

**(dowód: nota odsetkowa k. 86, k. 87, faktura VAT k. 88, k. 89, k. 90, k. 91, k. 92, k. 93, k. 94, okoliczności bezsporne)**

Pozwany I. S. nie uregulował należności wynikających z w/w dokumentów księgowych, na skutek czego, w związku z niedotrzymaniem warunków umów zawartych na czas określony, pierwotny wierzyciel rozwiązał z winy abonenta umowy łączące go z pozwanym przed upływem okresu na jaki zostały one zawarte, a następnie wystawił w dniu 1 stycznia 2015 roku notę obciążeniową nr (...), opiewającą na kwotę 8.504,59 zł z terminem płatności do dnia 15 stycznia 2015 roku. W treści noty pierwotny wierzyciel wskazał, że dotyczy ona wszystkich numerów telefonów przypisanych do pozwanego. Oznaczona w nocie obciążeniowej kwota stanowiła sumę przyznaną pozwanemu w związku z zawarciem poszczególnych umów ulg, pomniejszoną o ich proporcjonalną wartość za okres od

dnia podpisania każdej z umów do dnia jej rozwiązania. **(dowód: nota obciążeniowa k. 85, okoliczności bezsporne)**

W dniu 17 kwietnia 2015 roku powód zawarł z następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. porozumienie nr 6 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 20 listopada 2014 roku, na mocy którego nabył wierzytelność m.in. wobec dłużnika I. S., wynikającą z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W dniu 5 sierpnia 2015 roku strony umowy, o której mowa wyżej, sporządziły protokół przekazania wykazu wierzytelności, w treści którego zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na łączną kwotę 9.908,03 zł. **(dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności wraz z porozumieniem i załącznikami 38-51, okoliczności bezsporne)**

Pismem opatrzonym datą 6 maja 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.961,12 zł. **(dowód: wezwanie przedsądowe k. 27, okoliczności bezsporne)**

Wysokość odsetek od kwot wymienionych w w/w fakturach oraz nacie obciążeniowej, liczonych od daty wymagalności każdej z tych kwot do dnia 11 sierpnia 2015 roku, wynosi 473,84 zł. **(wyliczenie k. 27, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

#### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie pozwany kwestionował, aby łączył go z powodem jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy, który mógłby stanowić źródło żądania pozwu, przy czym był to jedyny zarzut podniesiony przez I. S. w toku procesu.

Wobec tak sformułowanego zarzutu w pierwszej kolejności ustaleniu wymagało, czy pozwany zawarł umowy stanowiące według powoda podstawę dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu, w kontekście zebranego materiału dowodowego, na tak przedstawione zagadnienie należy odpowiedzieć twierdząco. Nie powielając poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych przypomnieć należy, że strona powodowa złożyła cztery umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarte przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jak również aneksy do tychże umów, wykazując w ten sposób stosunek zobowiązaniowy łączący pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Co istotne, pod treścią każdej z tych umów/aneksów widnieje własnoręczny podpis pozwanego, którego autentyczność nie była przez I. S. kwestionowana. Złożenie podpisu pod treścią omawianych dokumentów pozwala przyjąć, iż pozwany zaakceptował ich postanowienia, a zatem miał pełną świadomość ciężących na nim, jako abonencie, obowiązków, w tym dotyczących uiszczania opłat abonamentowych w poszczególnych cyklach rozliczeniowych, a także skutkach ich niedochowania. Wysokość tych opłat była stała, znana pozwanemu i wynikała z umów zawartych z pierwotnym wierzycielem. Skoro zatem powód udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) istnienie stosunku cywilno-prawnego łączącego pozwanego z pierwotnym wierzycielem, a także nabycie ze skutkiem prawnym wierzytelności wobec pozwanego o należności wynikające z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, powództwo należało uznać za udowodnione co do zasady. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

W ocenie Sądu powództwo zostało udowodnione także co do wysokości, przy czym wyraźnego podkreślenia wymaga, że pozwany w pierwotnie złożonym sprzeciwie, jak również na późniejszym etapie postępowania, nie kwestionował wysokości swojego zadłużenia, w tym prawidłowości jego wycieszenia, ani wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci faktur VAT, not odsetkowych oraz noty obciążeniowej, poprzestając na sformułowaniu zarzutu odnoszącego się do braku istnienia umowy stanowiącej źródło żądania powoda. Pozwany nie złożył również odpowiedzi na pismo procesowe powoda opatrzone datą 26 stycznia 2016 roku, w treści którego powód odniósł się do stanowisko pozwanego wyrażonego w sprzeciwie, w szczególności precyzyjnie wyjaśnił, z czego wynika dochodzone w sprawie roszczenie, nie stawiał się także na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku. W tym miejscu przytoczyć należy treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przewidziane na rozprawę wyznaczało dla pozwanego ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych oraz zarzutów, czego jednak pozwany nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych faktów i dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód/fakt musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). O czym była mowa wyżej, pozwany nie złożył odpowiedzi na pismo procesowe powoda opatrzone datą 26 stycznia 2016 roku, nie stawiał się również na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku. W świetle takiej postawy pozwanego i zajętego przez niego stanowiska procesowego Sąd uznał, że powód przedkładając faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...), noty odsetkowe nr: (...) i (...) oraz notę obciążeniową nr (...), udowodnił zadłużenie pozwanego w wysokości w nich wskazanych. Sąd przyjął ponadto, że pozwany nie uścił na rzecz pierwotnego wierzyciela żadnych sum z tytułu dokumentów księgowych, o których mowa wyżej. I. S. nie zaprzeczył bowiem powyższemu twierdzeniu powoda, nie przedłożył również żadnych dokumentów, które wskazywałyby na wywiązanie się względem pierwotnego wierzyciela z przyjętych na siebie zobowiązań o charakterze finansowym.

Skoro zatem pozwany nie wywiązał się z warunków przedmiotowych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i nie zapłacił na rzecz operatora kwot wynikających z wystawionych faktur VAT, ten był uprawniony do rozwiązania tychże umów z winy abonenta przed upływem okresu, na jaki zostały one zawarte, spełnione zostały bowiem przesłanki, o których mowa w Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, a więc w dokumencie, który pozwany otrzymał, z którego treścią zapoznał się i który zaakceptował. Jednocześnie, na skutek rozwiązania umów przed okresem, na jaki zostały one zawarte, pierwotny wierzyciel był uprawniony do żądania od pozwanego zwrotu ulg, jakie zostały mu udzielone w związku z zawarciem poszczególnych umów/aneksów, które to uprawnienie zostało zastrzeżone w każdej z umów/aneksów zawartych przez pozwanego, a także w treści Regulaminu. Przypomnienia wymaga przy tym, że wysokość każdorazowej ulgi była ściśle określona w umowach/aneksach zawartych przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Wprawdzie w pierwszej umowie z dnia 22 grudnia 2004 roku i pierwszym aneksie do niej operator posługuje się zwrotem „opłata specjalna”, to począwszy od aneksu do tejże umowy z dnia 8 listopada 2008 roku, wprost odwołuje się do zwrotu „ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy”. Jednocześnie pierwotny wierzyciel precyzyjnie określa sposób, w jaki wysokość ulgi podlegającej zwrotowi zostaje ustalona wskazując, że ulga przyznana abonentowi ulega pomniejszeniu o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Innymi słowy pozwany obowiązany był do zwrotu ulgi wyłącznie za okres, za jaki zobowiązał się nie rozwiązywać umowy i tej powinności nie dochował, bądź to poprzez samodzielnie jej rozwiązanie, bądź też poprzez takie naruszenie jej warunków, które uprawniało operatora do rozwiązania umowy z winy abonenta. W tym miejscu relewantnym jest zaznaczenie, że tak sformułowany zapis umowy nie może być

postrzegany w kategoriach kary umownej, znajduje on bowiem swoją podstawę prawną w ustawie z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne, a konkretnie w art. 57 ust. 6, w myśl którego, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Również w judykaturze i doktrynie za ugruntowane uznać należy stanowisko, zgodnie z którym, operator w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przez okresem, na jaki została ona zawarta, jest uprawniony do żądania zwrotu ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy, przy czym granice tego uprawnienia są określone w szczególności przez cyt. przepis ustawy (por. M. Rogalski, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, LEX 2010; postanowienie SN z dnia 9 września 2011 r., III SK 20/11, LEX nr 1232614; wyrok SA w Warszawie z dnia 25 maja 2010 r., VI ACa 1256/09, LEX nr 1125298).

Reasumując Sąd uznał, że skoro pozwany nie wywiązał się z warunków przedmiotowych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i nie zapłacił na rzecz operatora łącznej kwoty 1.193,09 zł z tytułu wskazanych faktur VAT oraz not odsetkowych, powód miał prawo dochodzić tej kwoty niniejszym powództwem. Powód był ponadto uprawniony do żądania zwrotu przyznanych pozwanemu w związku z zawarciem poszczególnych umów ulg, w wysokości określonej w każdej z nich, pomniejszonych o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia danej umowy do dnia jej rozwiązania, jak również naliczyć odsetki od niezapłaconych należności głównych za okres od dnia wymagalności każdej z faktur/not do dnia 11 sierpnia 2015 roku (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) w łącznej wysokości 473,84 zł. Jeszcze raz powtórzyć należy, że pozwany nie kwestionował w niniejszej sprawie wysokości dochodzonych przez powoda kwot składających się na żądanie pozwu, jak również sposobu ich wyliczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.171,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 128 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.545 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.